

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΒΕΛ

ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΕΣ ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΕΣ

(Για να φυλάγεστε από τους επικινδύνους άπατεῶνας)

ΤΑ φανταστικά κατορθώματα του Άρσέν Λουπέν του Ζιγκομάρ και των άλλων ήρώων της γόνιμης φαντασίας των διαφόρων αστυνομικών μυθιστοριογράφων, συχνά ύστερον μπροστά στην πραγματικότητα. Θα σάς αναφέρω πιό κάτω μερικά αυθεντικά λωποδυτικά «κόλπα», απ' τα οποία θα μείνετε κατάπληκτοι για την έξυπνάδα τους και πρό πάντων για την πρωτοτυπία τους.

Πρό αρκετών ετών, παρουσιάστηκε στο τηλεγραφικό κατάστημα ενός μικρού χωριού της Λυών κάποιος σεβαστός κι' αξιοπρεπέστατος κύριος. Φαινόταν απ' τη «μπουτονιέρα» του ως παρασημοφορημένος με το ζηλευτό παράσημο της «Λεγεῶνος της Τιμής» και το ντύσιμό του ήταν άψογο.

Όπως εἶνε γνωστό, τὰ μικρὰ τηλεγραφικὰ ἢ τηλεφωνικὰ γραφεῖα τῆς Γαλλίας, τὰ διευθύνουν σχεδὸν πάντα γυναῖκες με κάποια σχετική μόρφωσι, ἀλλὰ πάντως ἀφελείς, σὰν καλόκαρδες ἐπαρχιώτισσες πού εἶνε.

— Λέγομαι Λεπὶν κ' εἶμαι ἐπιθεωρητὴς τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων! εἶπε ὁ ἄγνωστος αὐτὸς στὴν μεσόκοπη διευθύντρια τοῦ μικροῦ κρατικοῦ γραφείου.

Συγχρόνως τῆς ἔδειξε μιὰ διαταγὴ με πλαστὲς σφραγίδες καὶ πρόσθεσε:

— Ἔρχομαι ἀπ' τὴν περιφερειακὴ «Διεύθυνσι Τ.Τ.Τ.» τῆς Λυών, γιὰ νὰ ἐπιθεωρήσω τὸ γραφεῖο καὶ τὰ μηχανήματα!

Ἡ φτωχὴ γυναῖκα ὑποκλίθηκε συγχυσμένη μπρὸς τὸν ἀνώτερο αὐτὸν κρατικὸ ὑπάλληλο. Ἡ ἐπιθεώρησις, σχολαστικὴ καὶ λεπτομερὴς, ἄρχισε. Ὁ δῆθεν ἐπιθεωρητὴς ἔκανε ἔλεγχο στὰ λογιστικὰ βιβλία, στὰ διπλότυπα τῶν ἐπιταγῶν, τῶν τηλεγραφημάτων καὶ τῶν τηλεφωνημάτων. Καὶ στὰ τελευταῖα, ἐπιθεώρησε καὶ τὰ μηχανήματα τοῦ μορικοῦ τηλεγράφου.

— Παίρνετε «μετὸ αὐτὶ» τὰ συνθηματικὰ χτυπήματα τοῦ μορικοῦ ἀλφάβητου, στὸ χειριστήριον ἢ στὴ μηχανή; ρώτησε, με ἀφέλεια δῆθεν, τῆ γυναῖκα.

— Ὁχι, κύριε ἐπιθεωρητά! ἀπάντησε ἐκείνη, με κάποιον κρυφὸ φόβο. Εἶμαι, βλέπετε, ἀρχαρία ἀκόμη καὶ δὲν πρόλαβα νὰ ἐξασκηθῶ καλά... Διαβάζω τὰ τηλεγραφήματα πού λαβαίνω ἀπ' τὰ ἄλλα γραφεῖα, σύμφωνα με τὶς γραμμές τοῦ μορικοῦ ἀλφάβητου ἀπάνω στὴν ταινία... Ἐλπίζω ὅμως, σὲ λίγους μῆνες, νὰ καταλαβαίνω τὰ χτυπήματα καὶ «μετὸ αὐτὶ», κι' ἔτσι θὰ κάνω οἰκονομία στὸ κράτος ἀπ' τὰ ἔξοδα τῆς χάρτινης ταινίας!

— Καλά... Καλά... Δὲν πειράζει! Ξαναἴπε με εὐμένεια ὁ ἐπιθεωρητὴς, τρίβοντας ὅμως τὰ χέρια του ἀπὸ κρυφὴ χαρά.

Κατόπιν, σοβαρὸς καὶ προσεχτικὸς, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸ χειριστήριον τῆς τηλεγραφικῆς μηχανῆς, δῆθεν γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ἂν λειτουργοῦσε καλὰ καὶ κανονικά...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ ἐπιθεωρητὴς συγχάρηκε τὴν ἐνθουσιασμένη ὑπάλληλο κι' ἔφυγε. Ἀλλὰ τρεῖς μέρες ἀργότερα, ἡ δύστυχη ἐκείνη «χρεώθηκε» ἀπ' τὴν «Περιφερειακὴ Διεύθυνσι Τ.Τ.Τ.» μετὸ ποσὸν τῶν ἐξήντα χιλιάδων χρυσῶν φράγκων, γιὰ τηλεγραφικὲς ἐπιταγὲς τοῦ γραφείου τῆς, τὶς ὁποῖες οὔτε κἀν εἶχε εἰσπράξει κ' εἶχε στείλει ἢ ἴδια, τὶς ὁποῖες ὅμως ἐξώφλησαν μέχρι πεντάρας τρεῖς «δῆθεν δικαιούχοι» στὰ τηλεγραφικὰ γραφεῖα τῆς Λυών, τῆς Νανσύ καὶ τῶν Παρισίων!!

Τὶ εἶχε συμβῆ;... Ἀπλούστατα, τὸ ἐξῆς: Ὁ δῆθεν ἐπιθεωρητὴς ἦταν ἓνας ἀπατεῶν, ἀγνώστου ταυτότητος ἀκόμη. Στὸν ἔλεγχο τῶν βιβλίων πού ἔκανε, διάβασε μετὸν τρόπο στὰ διπλότυπα τῶν ἐπιταγῶν τὸν συνθηματικὸν τους ἀριθμὸ, καθὼς καὶ τὸν «αὔξοντα ἀριθμὸ» πού εἶχαν. Καὶ

κατόπιν, ἐνῶ δῆθεν δοκίμαζε τὸ τηλεγραφικὸ χειριστήριον, ἔστειλε συγχρόνως τρεῖς ἐπιταγὲς «τηλεγραφικῶς» — ἀπὸ εἴκοσι χιλιάδες χρυσῶ φράγκα τὴν καθεμίᾳ — σὲ τρεῖς συμεινόμενους του, οἱ ὁποῖοι περίμεναν στὰ τηλεγραφικὰ γραφεῖα τῆς Λυών, τῆς Νανσύ καὶ τῶν Παρισίων!

Ἄν ἡ φτωχὴ ὑπάλληλος ἤξερε καὶ μετὴν ἀκοὴ τὸ συνθηματικὸ μορικό ἀλφάβητο τῆς μηχανῆς, θὰ καταλάβαινε τί χτυποῦσε στὸ χειριστήριον ὁ δῆθεν ἐπιθεωρητὴς κι' ἔτσι ἢ ἀπάτη του θὰ ἀνακαλυπτόταν. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ τετραπέραιτος εἶχε ἐξιχνιάσει ἀπὸ πρὶν τὰ πράγματα κ' ἡ ἀπάτη του ἔμεινε σκοτεινὴ ὡς τώρα!

Κατὰ τὸ πρῶτὸ τῆς 17 Σεπτεμβρίου τοῦ 1923, ὁ κ. Α. Ν. . . ., γνωστότατος μεγαλέμπορος τῆς Μασσαλίας — ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀσυνείδητος στὶς ὑποπτες ἐπιχειρήσεις του — ἔλαβε τὴν ἐξῆς περίεργη συστημένη ἐπιστολή:

«Κύριε Ν...»

Ἐπειδὴ μετὰ κατεργαρίων πρέπει νὰ ὑπόσχη εὐλοκίνοια, σὰς γνωστοποιῶ ὅτι λέγομαι Λουκιανὸς Ντινάρ, ἔχω δραπετεύσει ἀπ' τὰ κάτεργα τῆς Τουλὸν, κ' ἔχω καταδικαστῆ ὡς τώρα πεντέξη φορὲς γιὰ κλοπὲς, γιὰ πλαστογραφία καὶ γιὰ κίβδηλοποιία.

Σὰς στέλλω λοιπὸν ἓνα χαρτονομίσμα τῶν 100 φράγκων, καὶ σὰς προτείνω τὴν ἐξῆς ἐπιχείρησι, τὴν ὁποία οἱ ἀνόητοι ἀσφαλῶς θὰ χαρακτηρίσουν γιὰ ἀπίστη: Τὸ ἑκατοντάφραγκο αὐτὸ εἶνε ἀπλούστατα κίβδηλο!... Ἐχω κερμηνεῖα παρόμοια κίβδηλα χαρτονομίσματα τῶν 100 καὶ τῶν 1.000 φράγκων, ἀξίας περίπου δέκα ἑκατομμυρίων! Καὶ σὰς ποιῶ τὸ κάθε ἑκατοντάφραγκο γιὰ εἴκοσι φράγκα, καὶ τὸ κάθε χιλιόφραγκο γιὰ διακόσια!

Ἐξετάστε τα. Θὰ πεισθῆτε ὅτι δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπ' τὰ ἀληθινὰ. Κι' ὅταν πεισθῆτε, μοῦ στέλνετε με ἐπιταγὴ ὅσο χρηματικὸ ποσὸν θέλετε, κ' ἐγὼ θὰ σὰς στείλω με ταχυδρομικὸ βέμα τὰ ὑπέρσχα αὐτὰ κίβδηλα χαρτονομίσματα τῆς κατασκευῆς μου σὲ πενταπλάσιο ποσὸ. Θὰ τὰ κυκλοφοροῦσα μόνος μου στὴν ἀγορὰ, ἀλλὰ ἡ ποσότης των καὶ τὸ παρελθόν μου

γοήγορα θὰ κινῶσαν τὶς ὑποψίες τῆς ἀστυνομίας. Ἐνῶ ἐσὰς, μετὴν ἔκτασι τοῦ μεγαλεμπορίου σας, δὲν θὰ σὰς ὑποψιάσῃ κανένας!

Σὰς χαιρετῶ, Λουκιανὸς Ντινάρ, δῆθεν ἐφημεριδοπώλης μετὸ ψευδώνυμο Πατού, ὁδὸς Δημοκρατίας ἀριθ. 35, Μασσαλία».

Ἐκθαμβὸς ὁ κ. Α. Ν. . . ., γιὰ τὴν θρασύτητα τοῦ ἀγνώστου, ἐξήτασε τὸ κίβδηλο ἑκατοντάφραγκο καὶ τὸ βρῆκε τελείως ἀπαράλλαχτο μετὰ τὴν γνήσια. Γιὰ περισσότερη σιγουριά, τῶδειξε μετὸν τρόπο στὸς ἀργυραμοιβοὺς καὶ στὶς τράπεζες, ἀλλὰ παντοῦ τὸν βεβαίωναν γιὰ τὴν γνησιότητά του. Ἐνας ἀνταποκριτὴς του ἀπ' τὴν Τουλὸν τὸν πληροφοροῦσε συγχρόνως ὅτι πραγματικὰ κάποιος Λουκιανὸς Ντινάρ εἶχε δραπετεύσει ἀπ' τὰ ἐκεῖ κάτεργα πρό τριετίας. Κι' ὁ ἴδιος, ἀποφασίζοντας νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ἀριθμὸ 35 τῆς ὁδοῦ Δημοκρατίας, πληροφορήθηκε ὅτι σ' ἓνα δωμάτιο τῆς πολυκατοικίας αὐτῆς ἔμενε κάποιος ἐργένης ἐφημεριδοπώλης, ὀνομαζόμενος Λεὸν Πατού.

Δίσταζε ἀκόμα ὁ ἀσυνείδητος αὐτὸς μεγαλέμπορος. Ἀλλὰ σὲ λίγες μέρες, ἔλαβε καὶ δευτέρη ἐπιστολή, τὴν ἐξῆς:

«Κύριε Ν...»

Καλὰ κάνετε καὶ ζητεῖτε πληροφορίες, σχετικὰ μετὸ παρελθόν μου. Ἐτσι κάνουν ὅλοι οἱ ἔξυπνοι ἐπιχειρηματίαι. Μόνον σταθῆκατε ἀνόητος, μετὸ νὰ ρωτήσετε στὸ σπίτι μου ἂν μένω ὡς Ντινάρ. Θάπρεπε νὰ σκεφθῆτε, ὅτι ἓνας δραπέτης κατέργων ἀλλάζει

ὄνομα, καὶ προπάντων ἀποφεύγει διαρκῶς νὰ βρίσκεται στὸ καινούργιο καταφύγιό του...

Λοιπὸν, σὰς στέλνω ἓνα χιλιόφραγγο τώρα, ἀπ' τὸ στὰν τῶν κίβδηλων πού ἔχω. Ἐξετάστε το. Κι' ἂν δέχεσθε τὴ συμφωνία πού σὰς προτείνω, στείλτε μου ὅσο χρηματικὸ ποσὸν θέλετε, με ἐπιταγὴ ὅμως, κι' ὄχι με ἀυτοπόσωπες ἐπισκέψεις σας, χάριν ἀσφαλείας μου. Ἐγὼ θὰ σὰς στείλω ταχυδρομικὸ δέμα με πενταπλάσια κίβδηλα. Θὰ κερδίσουμε κ' οἱ δύο μας ὀλόκληρα ἑκατομμύρια, κι' ἐνῶ ἐγὼ θὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀμερική, ἐσεῖς θὰ ξενοκαλιῆτε γαλήνια τὰ ἀφθονα κέρδη τοῦ συνεταιρισμοῦ μας!

Βλέπετε τί εἰλικρινῆς πού εἶμαι;... Καὶ βλέπετε πόση ἐμπιστοσύνη σὰς δείχνω;»

Τὸ κίβδηλο χιλιόφραγκα ἦταν —κι' αὐτὸ ἐπίσης— ὑπέροχης τελειότητος. Τράπεζες κι' ἀργυραμοιβοὶ τὸ κήρυξαν γησιώτατο. Ὁ μεγαλέμπορος μας, κάπως ἀχρεῖος στὴ συνείδησι καὶ στὶς ἐπιχειρήσεις του —ὅπως εἶπαμε— δὲν δίστασε πειὰ καθόλου: "Ἐστειλε με ἐπιταγὴ πέντε χιλιάδες φράγκα στὸν Πατὸν κι' ἐκεῖνος τοῦ ἔστειλε τὴν ἐπομένη εἰκοσιπέντε χιλιάδων κίβδηλα χαρτονομίσματα τὸσο τεχνικά, ὥστε τὰ κυκλοφόρησε ἀμέσως!

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ μεγαλέμπορος θέλησε νὰ πληρῶσῃ μιὰ φορτωτικὴ μεγάλῃς ἀξίας. Θέλησε ἐπίσης νὰ ἀποσύρῃ καὶ ἀρκετὰ συναλλαγματικὰς του ἀπ' τὶς Τράπεζες, πληρώνοντάς τες «τοῖς μετρητοῖς» γιὰ ν' αὐξήσῃ τὴν ἐμπορικὴ του πίστωσι. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε τόσο πρόχειρη τὴν ἀνεξάντλητη πηγὴ τῶν ὑπερόχων κίβδηλων χαρτονομισμάτων, ἔστειλε στὸν μυστηριώδη παραχαράκτη ἐπιταγὴ διακοσίων χιλιάδων φράγκων (περίπου ἑνάμισυ ἑκατομμύριο δραχμῆς), γιὰ νὰ λάβῃ τὴν πενταπλάσια ἀξία τους σὲ κίβδηλα.

Ἀλλὰ δέμα ταχυδρομικὸ δὲν ἦλθε αὐτὴ τὴ φορά. Μάταια περίμενε ἐπὶ ἡμέρες ὁ ἀνόητος μεγαλέμπορος μας. Καὶ στὰ τελευταῖα, ἀφοῦ πληροφορήθηκε ὅτι ὁ δῆθεν Πατὸν εἶχε φύγει ἀπ' τὸ δωμάτιό του πρὸς ἄγνωστη κατεύθυνσι, ἀναγκάστηκε νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸ πάθημά του καὶ τὴν ἔνοχη διαγωγή του στὴν Ἀστυνομία!

Ἀπ' τὶς ἀνακρίσεις, ὅμως, ἀποκαλύφθηκαν τὰ ἐξῆς ἀμίμητα: Οὔτε τὸ πρῶτο ἑκατόφραγκο, οὔτε τὸ χιλιόφραγκο κατόπιν κι' οὔτε ἡ τελευταῖες εἰκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα τοῦ Ντινάρ ἦσαν κίβδηλα!... Ἦσαν κανονικὰ καὶ γησιώτατα χαρτονομίσματα τῆς «Γαλλικῆς Γραπέζης», καὶ γι' αὐτὸ τὰ εἶχε κυκλοφορήσει με τὴν εὐκολία ὁ μεγαλέμπορος αὐτός!

Ὁ σατανικὸς ὅμως Ντινάρ, ἀποφασίζοντας νὰ διακινδυνεύσῃ τὸ μικρὸ αὐτὸ κεφάλαιο τῶν εἰκοσιῆξι περίπου χιλιάδων ΓΝΗΣΙΩΝ φράγκων του, κατῶρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνη στὸν εὐκολόπιστο —ἀλλὰ κι' ἀσυνείδητο— ἐπιχειρηματία. Κι' ἔτσι, εἰσπράττοντας τὸ ὀγκῶδες ποσὸν τῶν διακοσίων χιλιάδων φράγκων τῆς τελευταίας ἐπιταγῆς, θεώρησε καλὸν νὰ δραπετεύσῃ.

"Ὡστε κ' ἡ λωποδυτικὴ τέχνη —καθὼς βλέπετε— χρειάζεται πολλὰ κεφάλαια σήμερα γιὰ νὰ κινηθῇ καταλλήλως καὶ ἐπικερδῶς.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

Τὰ φείδια ἔχουν πόδια ἢ δὲν ἔχουν;

Ἡ ἐρώτησις θὰ σὰς φανῇ βέβαια ἀφελής!... Κι' ὅμως τὰ φείδια ἔχουν πόδια, χωρὶς νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν φυσικά!

Πραγματικά, φαίνεται ὅτι κάποτε ὅλα τὰ φείδια ἦσαν δράκοντες. Εἶχαν τεράστια πόδια, δηλαδὴ, κι' ἔτρεχαν ὡς τὶς σημερινὲς σαῦρες, ἀντὶ νὰ σέρνονται στὴ γῆ. Σιγά-σιγά ὅμως, καὶ σὲ ὠρισμένα εἶδη τῶν φειδιῶν αὐτῶν, τὰ πόδια τους ἄρχισαν νὰ γίνονται πιὸ ἀτροφικά —ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ— καὶ τέλος ἐξαφανίστηκαν ἐντελῶς. Ἔτσι, τὰ εἶδη αὐτὰ τῶν φειδιῶν, ξέχασαν τελείως τὴ σὺνῆθειαν τῶν προγόνων τους καὶ τὸ κορμί τους διαπλάστηκε σὲ τρόπο ὥστε νὰ διευκολύνεται τὸ σύρσιμό τους στὴ γῆ.

Ἄν ὅμως ἐξετάσετε πιὸ προσεχτικὰ ἓνα ὅποιοδήποτε φείδι κάτω ἀπ' τὸ κορμί του καὶ κοντὰ στὸ μέρος τῆς οὐρᾶς, θὰ δῆτε μικρὰ πόδια, ἀτροφικά πειὰ καὶ στὸ μέγεθος ρόγας σταφυλίου, καλοκρυμμένα κάτω ἀπ' τὸ δέρμα.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΟΡΦΑΝΕΣ!...

Νειόπλεκτη φωληὰ μιὰ γλυκομιλιά
κι' ὅλα ζηλεμένα
Χάρμα τὰ πουλιά γέλια καὶ λαλιά
νειῶτα ὠνειρεμένα...
Κ' ἦτανε μικρὲς, κ' ἦτανε χαρὲς
π' ἀλαφροπατοῦσαν
Ἄνθινες ψυχὲς κ' ἡ τρελλὲς μικρὲς
ἢ καρδιὲς γελοῦσαν...
Κ' ἦτανε μικρὲς κ' ἦσαν, γελαστὲς
κάτασπρες νυφοῦλες
Σὰν ἀχνοκρινιὲς λάμπρες σταλαχτὲς
λιόχαρες αὐγοῦλες...
Κ' ἦτανε ἡ Ἰα ὁμοία Σωτηρία
κ' ἴδιες ἀδελφὲς
Φῶς γλαυκὸ, μαγεῖα τὰ μαλλάκια θεῖα
κρέμιες, χρυσαφιὲς...
Κ' ἦρθαν κάποια μέρα στὰ φτερά τ' ἀγέρα
μοῖρες σκοτεινὲς
Πῆραν τὸν πατέρα κι' ἔφυγαν σὰ σφαῖρα
νάτες!... Ὀρφανὲς...
Κι' ὅλοι ψιθυρίζουν νάτες... σὰ γυρίζουν
νειῶτα χλωμιασμένα...
Κλώνια πού λυγίζουν δέρνουν καὶ δακρῦζουν
φύλλα μαραμμένα!...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΡΡΗΣ

ΕΦΥΓΕΣ

Μακρὰ μου πᾶς
μάγια μου λαλιά,
Κι' ἄλλος θὰ σὲ πάρῃ!

Ὅμως μὴ ξεχνᾶς
ἄνθη καὶ φιλιὰ
θᾶχω στὸ φεγγάρι

Ν. ΠΑΡΗΣ

ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Στοῦ Βάκχου τὰ παλάτια Μὰ τὰ θολὰ μου μάτια,
ρετσίνα ἀπὸ σταφύλι σὰ φλογερά σου χεῖλη
μερονυχτὶς ρουφῶ. πλανιῶνται καὶ μεθῶ.

Ν. ΠΑΡΗΣ

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

(Ἀντίλαλοι)

Νᾶρθω φεγγαράκι νὰ σοῦ ψάλω
τὸν καῦμό μου ποῦναι τρέλλα;

"Ἐλα.

Τί παλεύουν στὴν καρδιά μου
σὰν τριγύρω σουρουπῶναι;

Πόνου.

"Ἐχει πόνους ἢ καρδιά μου
καὶ γιὰ τοῦτο δὲν ἀντέχει;

"Ἐχει.

Ἦσαν τότε φεγγαράκι
τὴ ζωὴ πού μου χάρισαν;

Ἦσαν.

"ὦ! Νὰ πῶ καὶ τὸ τραγοῦδι,
πού τὸ πλέξαν ἢ ντροπὲς μου;

Πὲς μου.

Νὰ πεθάνω ἢ νὰ ζήσω,
φεγγαράκι, χαρωπός;

Πῶς;

Νὰ πεθάνω ἢ νὰ ζήσω
στὴ ζωὴ τὴ μαῦρ' αὐτή;

Τί;

Λὲς νὰ ζήσω, φεγγαράκι,
μὲ καρδοῦλα πόνους πῶχει;

"Ὀχι.

Θὰ τὸ κάνω ἀφοῦ τὸ λέγει
ἢ θλιμμένη ἢ θωριά σου

Γεῖά σου.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΕΡΣΙΝΙΑΣ